

Entrevista al secretari general de CNT-AIT

Vicent Villanova, l'inconformista

Vicent Villanova Gardó (Barcelona, 1938), secretari general de CNT-AIT des del passat mes d'abril, analitza el paper de l'anarco-sindicalisme en els anys 90 i les propostes d'acció sindical plantejades al VII congrés del sindicat.

Procedent de família de tradició anarco-sindicalista, Vicent Villanova arriba a la secretaria general després de 32 anys de militància i 20 d'exili. Bregat per la resistència antifranquista i el maig del 68, el seu discurs es basa en la recuperació per al final de mil·lenni dels principis que tenien vigència el 1936.

—*¿Els sindicats poden dividir-se en dos grups, la CNT i la resta?*

—Sí, la CNT, des de la mort de Franco, no ha fet altra cosa que rebre colps. Quan realment, a principis de la democràcia, es van adonar de la força que tenia la CNT, com va demostrar la manifestació de Montjuïc amb 400.000 treballadors reunits, tots es van bolcar contra la CNT. A banda dels governs, que es lògic que estiguin contra nosaltres, ja que la CNT també està contra ells, la CNT va tenir en contra la UGT, que eren companys de lluita el 36, en l'exili i en la clandestinitat. La UGT ens va ignorar i va donar el segell d'antiguitat a CCOO. A partir d'aquell moment es va desfermar una campanya contra la CNT i fins i tot Marcelino Camacho va declarar "¿CNT, això que és?". Fins i tot en la història gràfica realitzada pel PSOE la CNT apareix mínimament. Són raons suficients per a considerar que hi ha dues classes de sindicats.

EL CAS SCALA, COM EL DE SACCO I VANZETTI

—*¿A quinze anys vista vostè pensa que es pot parlar d'orquestració entre les forces polítiques o que va ser alguna cosa casual?*

—Hi va haver una orquestració i n'hi ha proves que ho avalen. El cas del 23-F és el més evident, on no s'ha dit ni el 10% del que va passar. Aquella nit es va traçar un pla per a Espanya i tot està ei-

xint perfectament, excepte nosaltres.

—*¿Què hauria estat de la CNT sense el cas Scala de Barcelona?*

—Sense el cas Scala no estariem en la situació en què ens trobem ara. En aquell moment es va alçar un dubte sobre el comportament del sindicat i va provocar la retirada de certs militants. Va ser la culminació de 40 anys en els quals s'ha estat repetint que la CNT ha fet desastres, 40 anys repetint que en l'anarquisme està l'origen de tots els desastres que hi ha al món i després resulta que no és així. El cas Scala és similar al de Sacco i Vanzetti, la Història encara ha d'aclarir aquest cas.

I aquest és tan sols un cas entre molts. Perquè a Espanya en cap moment s'han reconegut els tres anys de revolució social. El PSOE té un interès especial a oblidar tot el que va passar en aquella època, i no parlem dels comunistes. I amb el passat, per a moltes coses del present, cal comptar.

—*En el VII congrés que la CNT acaba de realitzar el sindicat ha ratificat els principis anarquistes que l'identifiquen, com ara la negativa a participar en eleccions sindicals o la proposta de constituir els comitès d'empresa. ¿Són viables aquestes propostes?*

—Evidentment. De fet, fins i tot la UGT s'ha adonat que cal potenciar les seccions sindicals perquè tal i com estan muntats els comitès d'empresa van a favor del patró i no dels treballadors. Cal donar protagonisme a les seccions i suprimir la delegació de decisions en els comitès, perquè els comitès signifiquen burocratitzar la reivindicació en unes persones que tendeixen a perpetuar-se en el càrrec. Els sindicats han de recuperar el seu component de lluita. No val únicament a pagar la quota, cal treballar en el sindicat. La UGT demana que els seus afiliats paguen per compte bancari,

amb la qual cosa encara es distancia més el treballador del sindicat i s'arriba a un extrem en el qual no fa falta ni passar pel local, és com l'assegurança El Ocaso.

—*Els analistes assenyalen que és precisament aquest radicalisme el que li lleva força i capacitat de creixement a la CNT*

—Jo no ho crec. Hi ha tota una sèrie de qüestions que cal tenir en compte. La televisió, per exemple, que distrau a la classe treballadora, com la ràdio i la premsa. El treballador ha de trencar tots aquests cercles i adonar-se dels seus veritables problemes, com és l'existència d'un desocupat en cada família, o els 8 milions de pobres que hi ha a Espanya. Per no parlar del que pensa Europa sobre l'existència de 10 milions d'analfabets. És urgent trencar tots aquests cercles. L'atur, per exemple, es pot combatre amb la implantació de les 30 hores setmanals.

—*Vostè ha declarat recentment que la CNT vol destrossar l'Estatut dels Treballadors. ¿Quin abast té aquesta proposta?*

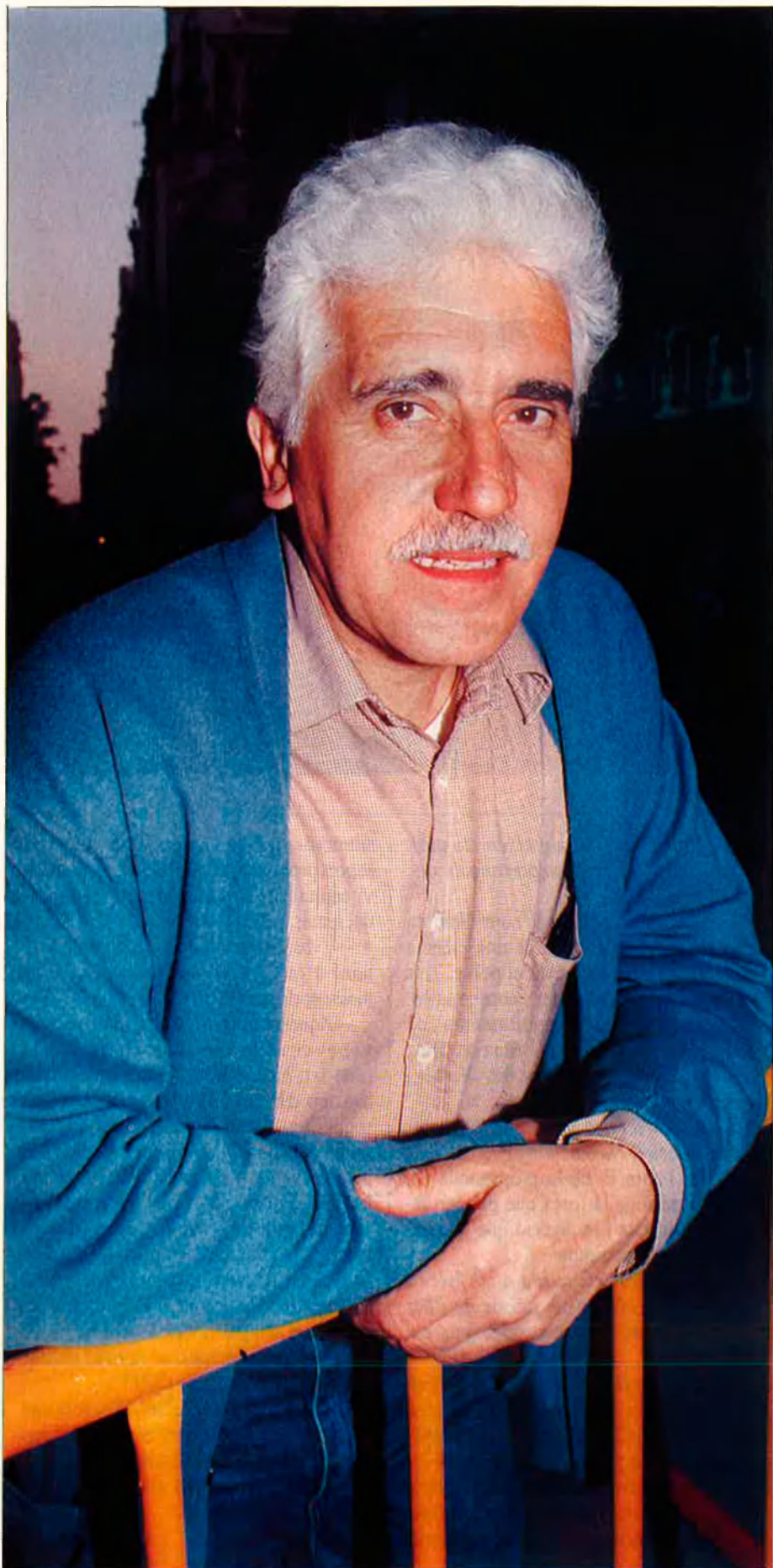
—Es tracta de recuperar per als treballadors la llibertat que els quinze anys de democràcia els ha llevat. Es com intentar legislar la vaga general perquè és l'única arma de què disposa el treballador. L'Estatut dels Treballadors no té res positiu, la classe treballadora ha de recuperar les condicions del 36.

—*Vostè insisteix a tornar al 1936, ¿no té la sensació d'anar contra la Història?*

—No, no...cal recuperar la situació en la qual es trobava el treballador en aquell moment

—*Però el treballador d'avui és molt diferent al del 1936*

—Ací està el problema, al treballador li han retallat les ambicions. Avui és im-

pensable plantejar una vaga general perquè als 15 dies els treballadors ja es plantegen acabar la vaga perquè han de pagar la lletra de la rentadora. Han incorporat el treballador a la societat de consum, en la qual tens de tot però has de pagar-ho. Han tancat el treballador, abans li posaven cadenes i ara ho fan amb lletres bancàries. Totes aquestes qüestions cal liquidar-les.

LA UGT S'HA BUROCRATITZAT

—*¿Com valora el darrer congrés de la UGT?*

—Per a mi la UGT s'ha burocratitzat massa. Ells reben ajudes del govern, reben diners, i al final tot queda reduït a matèria econòmica.

—*Per tant vostè deu condemnar la decisió dels sindicats d'ampliar els seus serveis mitjançant la constitució d'assegurances, promotores de vivendes o agències de viatges...*

—Jo no critique aquestes iniciatives sinó la forma de dur-les endavant. La CNT també voldria fer-ho, però amb els comptes clars, sabent que tots els diners ixen del sindicat. Crec que m'explique amb claretat.

—*¿En el futur és possible una major confluència d'estratègies entre CNT i UGT, després que el sindicat socialista haja decidit potenciar les seccions sindicals?*

—Sí, així ho esperem. De fet, sempre ens ha sorprès l'oblit que ha tingut la UGT respecte a la CNT des del 1975. La prova que les nostres propostes tenen ressò és que ja són moltes les coses que hem proposat i que després ells incorporen com a pròpies. Per exemple, les 37 hores setmanals o la potenciació de les seccions sindicals.

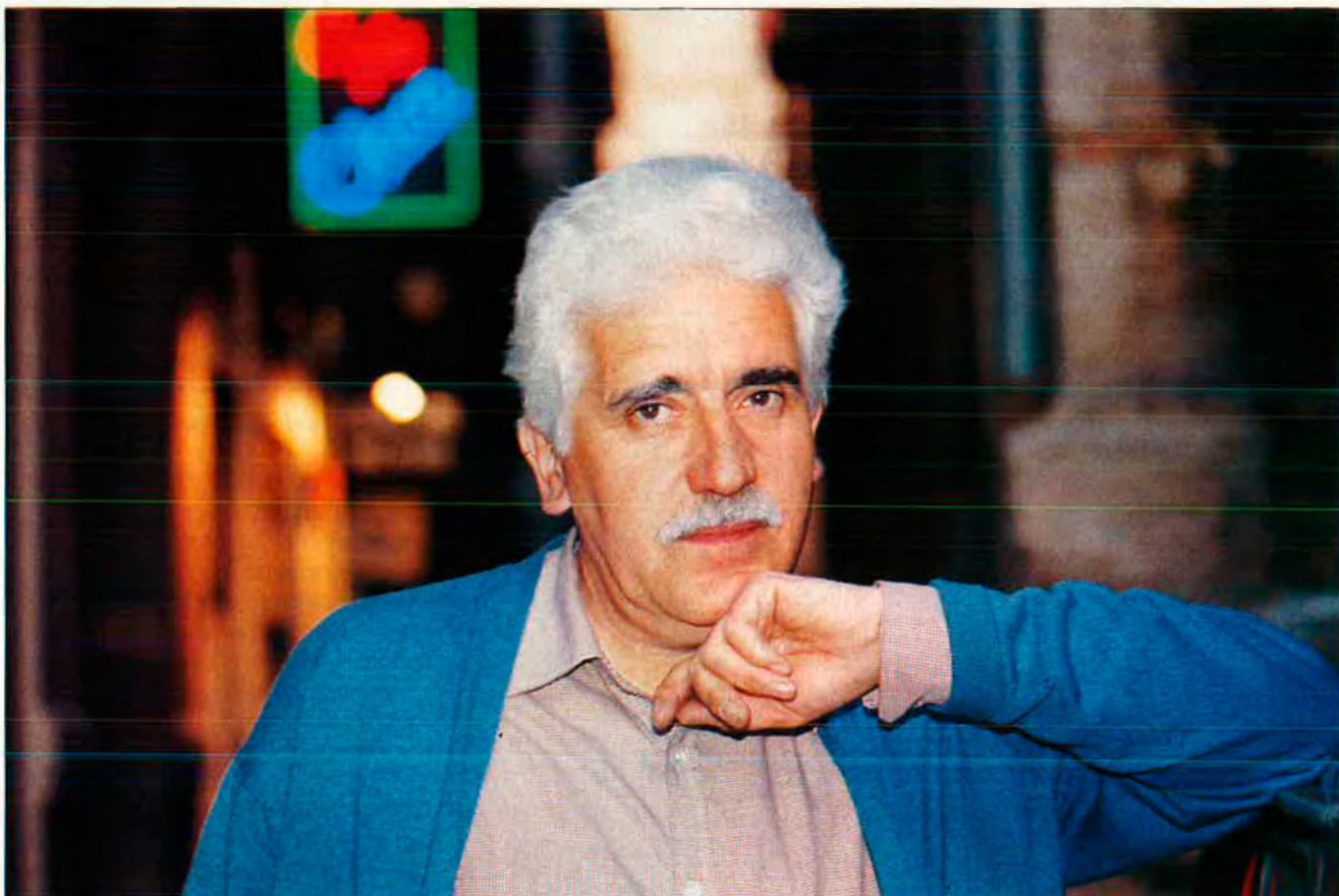
—*¿Està previst que vostè s'entreviste amb Nicolás Redondo?*

—Sí, però de moment la cosa està encara una mica freda. Jo ho veuria bé.

—*Plantejar una jornada de 30 hore s és l'antítesi del pacte de competitivitat que planteja l'actual govern*

—Jo no crec en aquest tipus de competitivitat entre els treballadors d'un estat contra els treballadors de la resta d'Europa. Des del punt de vista internacionalista cal arribar a una entesa entre tots i aplicar els avanços socials d'uns països a la resta.

—*¿Com valora els pactes entre sindi-*

"Amb Suárez al govern, la CNT ja hauria recuperat el seu patrimoni".

HAF A GIL

cats i govern en la primera fase de la concertació?

—Fins ara la concertació ha donat uns resultats pobres, es podria haver aconseguit molt més perquè el 14-D hi va haver 8 milions de treballadors al carrer. El 14-D va ser, d'alguna manera, com el maig del 68, ningú s'ho esperava i de sobte ix el descontentament. Ha calgut que passara més d'un any perquè la concertació arribés i la raó és que després del 14-D les mobilitzacions es van aturar malgrat la resposta que la convocatòria va tenir al carrer.

—Un sector de la Guàrdia Civil exigeix el dret a la sindicació, ¿són compatibles els dos conceptes, guàrdia civil i sindicat?

—Un membre de la UGT apareixia l'altre dia en la televisió defensant aquest dret per als membres de la Guàrdia Civil, mentrestant la mateixa Guàrdia Civil i l'Armada carregaven contra un grup de peixcadors del port d'Algesires. És una proposta incongruent, per això a la CNT no es permet ni un sindicat de policies ni de funcionaris de presó.

—¿Quina opinió li mereixen els partits polítics i el seu comportament actual?

—Són partits polítics i, com diem en aquesta casa, la política és una ciència que s'aprèn per a enganyar el poble. Tots volen aconseguir el poder i conservar-lo. Es poden matisar comportaments, no són iguals Anguita i Ruíz Mateos. Ruíz Mateos és un titella mogut des de dalt i Anguita és capaç de pensar.

—¿El 92 servirà perquè a la classe treballadora li claven molts gols?

—Tal i com es du la propaganda, sí. Tot dependrà de la força que puguen tenir els sindicats i la reacció que tinguen davant aquest nou repte.

—¿Quin futur els queda a les forces anarco-sindicalistes als països de l'Est davant l'onada de perestroika que els envaeix?

—El principal problema d'aquests països és que no han tingut comunisme, perquè hi haja comunisme cal eliminar l'estat i ells no van eliminar l'estat ni les forces repressives. Hi ha hagut una oposició important, anarquistes inclosos, malgrat la persecució a què hem estat

sotmesos des de l'època de Stalin. I el segon problema és que aquest és un canvi capitalista, propiciat des de les multinacionals i el consum.

—¿Vostè té confiança que l'estat tornarà a la CNT el patrimoni que hi ha pendent des del 1939?

—Aquesta és l'eterna pregunta que nosaltres ens fem. Nosaltres creiem que sí i, de fet, havent-hi un govern socialista, haurien d'haver-lo entregat ja. Però els socialistes saben que un patrimoni valorat en més de 10.000 milions de pessetes pot servir per a rellançar definitivament la CNT. I hi ha por a que l'anarco-sindicalisme, que és un sindicalisme no domesticat, torne. Ara, jo crec que si Adolfo Suárez haguera continuat en la presidència del govern, la CNT ja hauria recuperat el seu patrimoni.

—¿És possible superar la crisi actual amb els escindits de la CGT?

—No, no hi ha solució. Ells se'n van anar, van traïr les idees. Si bé és veritat que hi ha hagut altres escissions, aquesta és l'única on s'han traït els principis ideològics.

Albert Vicent